

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

חלק א - פרשת בראשית		
יום	וי'נא	מתוך מדבש
ראשון	כה ע"א	שח-שמו
שני	כה ע"ב	שמו-שכב
שלישי	כו ע"א	שכב-שכו
רביעי	כו ע"ב	שכו-שלד
חמישי	כז ע"א	שלד-שמו
שישי	כז ע"ב	שמו-שמוח
שבת	כח ע"א	שמוח-שנד

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- בר"ש קובאריש -
03.617.11.40

עלון מס' 408 | האזינו - יום הקדוש תשפ"ז

י"ל בעזרה שית"ע
בית הזהר 'מתוך מדבש' תר. 5315 ירושלים

משה הוכיח את ישראל בחבה ואהבה נאמנה

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי, רבי יהודה פתח, (שיר ה' ו) פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר וגו', בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני, מה פתיב לעילא, אני ישנה ולבי ער וגו', אני ישנה, אמרה פנסת ישראל, אני ישנה מפקודי אורייתא, בזמנא דאזילנא במדברא, ולבי ער, לאעלא לארעא למעבד להו (נימוסין), דהא כל פקודי אורייתא בארעא משתפחין. קול דודי דופק, דא משה דאוכח להו לישראל בכמה ויפוחין, (דף רפ"ו ע"ב) בכמה קטטין, דכתיב (דברים א א) אלה הדברים וגו', (שם ט כד) ממרים הייתם וגו', (שם פסוק ח) ובחורב הקצפתם וגו', הדא הוא דכתיב (שיר ה ב) דופק.

ועם כל דא דמשה אוכח להו לישראל, ברחימותא הו כל מלוי, דכתיב (דברים י ז) כי עם

מתוך מדבש

משה הוכיח את ישראל בחבה ואהבה נאמנה

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי, כדי לפרש פסוק זה רבי יהודה פתח הקדים לפרש מה שכתוב פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר נפשי יצאה כדברו בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני, מה פתיב לעילא מה פתוב למעלה לפני זה אני ישנה ולבי ער קול דודי דופק, ומפרש מה שכתוב אני ישנה היינו אמרה פנסת ישראל להקדוש ברוך הוא, אני ישנה היינו מפקודי אורייתא בזמנא דאזילנא במדברא ממצות התורה בעת שהלכתי במדבר, רצונו לומר כשהייתי במדבר הייתי דומה לאיש הישן שאין מי שיעוררנו משנתו, כך להיות כי רוב המצות לא נצטוו ישראל לקיים עד פניסתן לארץ, לכן נחשב להם כאלו היו ישנים מקיום המצות, אבל ולבי ער כי הייתי ממתינה לאעלא לארעא למעבד להו נימוסין לכנס לארץ ישראל, ולעשות אותם החקים, רצונו לומר ושם בארץ ישראל אוכל לקיים את כל המצות, דהא כל פקודי אורייתא בארעא משתפחין

שחרי כל מצות התורה נמצאות לקמן בארץ, כי שם אפשר לקיים את כל מצות התורה.

קול דודי דופק, דא משה דאוכח להו לישראל זהו משה שהוכיח את ישראל תמיד על קיום התורה, בכמה ויפוחין וגם התופח עמהם בכמה ופוחים כשהתלוננו על הקדוש ברוך הוא, (דף רפ"ו ע"ב) בכמה קטטין וגם היה מתקוטט עמהם בכמה קטטות, דכתיב אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל, והיה מוכיח אותם על כל מה שעשו במדבר, ועוד כתוב ממרים הייתם עם ה' מיום דעתי אתכם, ועוד כתוב ובחורב הקצפתם את ה' ויתאנף ה' בכם להשמיד אתכם, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב קול דודי דופק פרוש כאיש המכה בידו כדי שישמעו ויפתחו לו, וכאיש הדופק על לב חברו ומעוררו לשוב, כך משה הוכיח את ישראל.

ועם כל דא דמשה אוכח להו לישראל ועם כל זה שמשה הוכיח את ישראל, אל תחשב שהיתה תוכחה בכעס והקפדות, אלא ברחימותא הו כל מלוי כל

קָדוֹשׁ אַתָּה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ וּבָרְךָ בָּחַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְהִיְוֹת לֹו לְעַם וְגו', (שם יד א) בָּנִים אַתָּם לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ, (שם ד ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּיהוָה, וְעַל דָּא (שם כו י) וְשִׁמְעַתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, (שם ז ח) כִּי מֵאַהֲבַת יְהוָה אַתְּכֶם, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (שיר ה ב) פִּתְחִי לִי אַחוּתִי רַעֲיָתִי.

ליום הכיפורים

הָאָדָם נִבְרָא בְּתַנְאֵי שְׂאָם יְשׁוּב יִתְכַפֵּר

עַד לֹא בָּרָא קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא, בָּרָא תְּשׁוּבָה, אָמַר לָהּ לְתְּשׁוּבָה, אָנָּא בְּעֵינָא לְמַבְרִי בַר נָשׁ בְּעֲלָמָא, עַל מְנַת דְּכַד יְתוּבוּן לָךְ מַחֲבִיחוֹן, דְּתַהוּי זְמִינָא לְמַשְׁבַּק חוּבִיחוֹן, וּלְכַפְּרָא עַלִיּהוּ.

וּבְכָל שַׁעְתָּא וְשַׁעְתָּא תְּשׁוּבָה זְמִינָא לְגַבִּי בְּנִי נָשָׂא, וְכַד בְּנִי נָשָׂא תִּיבִין מַחֲבִיחוֹ, הָאִי תְּשׁוּבָה תָּבַת לְגַבִּי קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכַפֵּר עַל כְּלָא, וְדִינִין אַתְּכַפֵּיין וּמַתְּכַפֵּיין בְּלָהוּ, וְכַד נָשׁ אַתְּדְכִי מַחֲבִיחָה, אִימְתִי אַתְּדְכִי בַר נָשׁ מַחֲבִיחָה, בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל בְּהָאִי תְּשׁוּבָה בְּדָקָא חֲזִי.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

מַעֲנוּתִיָּהֶם, דְּתַהוּי זְמִינָא לְמַשְׁבַּק חוּבִיחוֹן וּלְכַפְּרָא עַלִיּהוּ שְׁתַּהֵי מוֹכְנַת לְעֹזֹב וּלְסִלָּח אֶת עֲוֹנוֹתֵיהֶם וּלְכַפֵּר עֲלֵיהֶם, וְנָתַן בָּהּ כַּח שְׁתַּמְשִׁיךְ שְׁפַע מִמָּקוֹר הַרְחֵמִים לְהַלְבִּין אֶת הַפְּגָמִים וּלְתַקֵּן אֶת הַסְּפִירוֹת.

וּבְכָל שַׁעְתָּא וְשַׁעְתָּא תְּשׁוּבָה זְמִינָא לְגַבִּי בְּנִי נָשָׂא וּבְכָל שַׁעְתָּא וְשַׁעְתָּא תְּשׁוּבָה מוֹכְנַת לְבְנֵי אָדָם, וְכַד בְּנִי נָשָׂא תִּיבִין מַחֲבִיחוֹ וּכְשִׁבְנֵי אָדָם שְׂבִים מַעֲנוּתִיָּהֶם, הָאִי תְּשׁוּבָה תָּבַת לְגַבִּי קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זֹו הַתְּשׁוּבָה הִינְנוּ אִמָּא [בְּחִינַת בִּינָה] חוֹזֶרֶת אֶל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אָבָא [בְּחִינַת חֻכְמָה] לְהַתְּכַפֵּר עִמּוֹ, וְהֵם מְשִׁיכִים שְׁפַע רַחֲמִים מִמָּקוֹר הַרְחֵמִים שְׂבִיחִינַת הַכֶּתֶר, וְכַפֵּר עַל כְּלָא וְהִיא מְכַפֶּרֶת עַל הַכֹּל, וְדִינִין אַתְּכַפֵּיין וּמַתְּכַפֵּיין בְּלָהוּ וְהִינְנִים נִכְפִּים וְנִכְנָעִים, וְכָלֶם נִמְתָּקִים, וְכַד נָשׁ אַתְּדְכִי מַחֲבִיחָה וְהָאָדָם נִטְהָר מַעֲנוּתִיו. וְשָׂאֵל אִימְתִי אַתְּדְכִי בַר נָשׁ מַחֲבִיחָה מְתִי נִטְהָר הָאָדָם מַעֲנוּתִיו, וְהִשִּׁיב בְּשַׁעְתָּא דְּעָאֵל בְּהָאִי תְּשׁוּבָה בְּדָקָא חֲזִי בְּשַׁעְתָּא שְׁנִכְנַס בְּתְּשׁוּבָה הִיא כְּרָאוּי, כְּלוּמַר שְׁנִכְנַס בְּעֵמֶק הַבִּינָה שֶׁהִיא תְּשׁוּבָה עֲלָאָה, וּבִהְיוֹת תְּשׁוּבָתוֹ נִכְנָסֶת לְשֵׁם עַל יְדֵי עֲנִינֵי הַתְּשׁוּבָה, כְּמוֹ עֲנִינִים וְסִגְנוּפִים וְכְדוּמָה, מִשֶּׁם קוֹרָא אֶת רַחֲמֵי הַמְּקוֹרוֹת הַעֲלִיּוֹנִים לְהַלְבִּין אֶת הַפְּגָמִים. (אֲחֵרֵי דָף סט ע"ב, וּבְכִיאוּרֵינוּ כִּדְרַךְ י"א ע"ב קַעֲוִי-קַעֲוִי)

דְּכָרִיו הֵיוּ דְּכָרִי אַהֲבָה וְחַפְּזָה, דְּכְּתִיב כְּמוֹ שְׁכָתוֹב כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ, וּבָרְךָ בָּחַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְהִיְוֹת לֹו לְעַם סְגֻלָּה מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה, וְעוֹד כְּתוּב בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְעוֹד כְּתוּב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּיהוָה אֱלֹהֵינוּ חַיִּים בְּלָכֶם הַיּוֹם, וְעַל דָּא וְעַל זֶה נֹאמַר וְשִׁמְעַתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ פְּרוֹשׁ בְּקוֹל מוֹסְרֵנוּ וְתוֹכַחְתֵּנוּ, וְאַל תַּחֲשַׁב שְׁמִשְׁנָאָה מוֹכִיחַ אַתְּכֶם, לְכֵן אָמַר הַכְּתוּב כִּי מֵאַהֲבַת יְהוָה אַתְּכֶם וְגוֹמַר, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׁכָתוֹב פִּתְחִי לִי אַחוּתִי רַעֲיָתִי שֶׁהוּא לְשׁוֹן חַפְּזָה, כִּי מִשָּׁה דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּמִי שֶׁמְדַבֵּר לְאוֹהֲבָיו הִנָּאֵמֵן.

(דף רפו ע"א-ע"ב, וּבְכִיאוּרֵינוּ כִּדְרַךְ טו ע"ב שַׁכְּבִי-שַׁכְּבִי)

הָאָדָם נִבְרָא בְּתַנְאֵי שְׂאָם יְשׁוּב יִתְכַפֵּר

עַד לֹא בָּרָא קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא בָּרָא תְּשׁוּבָה וּמִטְרָם שְׂבָרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אָבָא [בְּחִינַת חֻכְמָה] אֶת הָעוֹלָם, בָּרָא אֶת מִדַּת הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִיא אִמָּא [בְּחִינַת בִּינָה], אָמַר לָהּ אָבָא [בְּחִינַת חֻכְמָה] לְתְּשׁוּבָה שֶׁהִיא אִמָּא [בְּחִינַת בִּינָה], אָנָּא בְּעֵינָא לְמַבְרִי בַר נָשׁ בְּעֲלָמָא אֲנִי רוֹצֵה לְבָרָא אָדָם בְּעוֹלָם, עַל מְנַת דְּכַד יְתוּבוּן לָךְ מַחֲבִיחוֹן עַל מְנַת שְׂאָם יְשׁוּבֵינוּ אֲלִיךְ

מעלת כסוי חטאה בודוי ותשובה

כתיב אשרי נשוי פשע כסוי חטאה. מאי כסוי חטאה, הא אוקמוה, דהוא כסי מבני נשא
ההוא חטאה דחב לקדשא בריה הוא, ואודי קמי קדשא בריה הוא.

אבל (ס"א כסוי חטאה) תא חזי, כד בר נש חטי וחב זמנא חדא ותרין ותלתא, ולא אהדר
ביה, הא חובוי באתגליא אינון, ומפרסמי לון לעילא ומפרסמי לון לתתא, וכרוזי
אזלין קמיה ומכרוזי, אסתלקו מסחרניה דפלניא, נזיף הוא ממאריה, נזיף הוא לעילא,
נזיף הוא לתתא, ווי ליה דפגים דיוקנא דמאריה, ווי ליה דלא חייש ליקרא דמאריה,
קדשא בריה הוא גלי חוביה לעילא, הדא הוא דכתיב (איוב כ כו) יגלו שמים עונו וארץ
מתקוממה לו.

וכד בר נש אזיל בארחא דמאריה, ואשתדל בפולחניה, ואזדמן ליה חטאה חד, כלא מכסין
עלויה, עלאין ותתאין, דא אקרי כסוי חטאה.

מתוק מדבש

מעלת כסוי חטאה בודוי ותשובה

כתיב אשרי נשוי פשע כסוי חטאה ושואל מאי
כסוי חטאה מה פרושו, ומשיב הא אוקמוה
הרי כבר בארו החברים (עין מסכת יומא דף פו עמוד ב),
דהוא כסי מבני נשא ההוא חטאה דחב לקדשא
בריה הוא אשרי מי שמכסה ונעלם מבני אדם אותו
החטא שחטא להקדוש ברוך הוא, והיינו ואודי קמי
קדשא בריה הוא אם התודה עליו לפני הקדוש ברוך
הוא וחזר בתשובה.

אבל יש מה להוסיף על דברי החברים, כי תא חזי,
כד בר נש חטי, וחב זמנא חדא ותרין ותלתא
בא וראה, כשאדם חוטא, וחטא פעם אחת ושמים ושלש,
כלומר שחטא שלש פעמים, כנגד מה שכתוב (עמוס ג ו)
על שלשה פשעי ישראל, ולא אהדר ביה ולא חזר
בתשובה, הא חובוי באתגליא אינון אז חטאיו מתגלים
לבני אדם, ומפרסמי לון לעילא, ומפרסמי לון לתתא
ומפרסמים אותם למעלה, ומפרסמים אותם למטה, וכרוזי
אזלין קמיה ומכרוזי ומלאכים הממנים על הכרוזים
הולכים לפניו ומכריזים (ואף על פי שבני אדם אינם שומעים
את הכרוז, אבל מזלם שומע, והוא הגורם לשנא את החוטא,
ואינם יודעים למה), אסתלקו מסחרניה דפלניא הסתלקו

מסביב איש פלוני, כי דינו כמנדה, נזיף הוא ממאריה
מנדה הוא מקונו בעולם האצילות, נזיף הוא לעילא
מנדה הוא למעלה בעולמות בריאה ויצירה, נזיף הוא
לתתא מנדה הוא למטה בעולם העשיה, (והשעם שמכריזים
עליו בכל מקום, לפי שפגם בכל העולמות), ווי ליה דפגים
דיוקנא דמאריה אוי לו שפגם את נשמתו שהיא צלם
אלהים, ווי ליה דלא חייש ליקרא דמאריה אוי לו
שלא חשש לכבוד קונו, שחטא ופגם שמים ושלש פעמים
ולא חזר בתשובה, לכן קדשא בריה הוא גלי חוביה
לעילא הקדוש ברוך הוא מגלה את חטאו למעלה, הדא
הוא דכתיב זהו שכתוב יגלו שמים עונו היינו הקדוש
ברוך הוא סוד בחינת התפארת הנקרא שמים יגלה את
עונו, וארץ מתקוממה לו והמלכות [השכינה] הנקראת
ארץ, תקום עליו להענישו.

וכד בר נש אזיל בארחא דמאריה ואשתדל בפולחניה
וכשאדם הולך בדרך קונו ומשתדל בעבודתו, ואזדמן
ליה חטאה חד ונזדמן לו חטא אחד, כלא מכסין
עלויה עלאין ותתאין הפל מכסים עליו העליונים
והתחתונים, כדי שלא יפגעו בו המקטרגים, דא אקרי
כסוי חטאה זה נקרא כסוי חטאה, שנתכסה חטאו, ובין
כך יחזר בתשובה.

(אמור דף קא ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תקענ-תקעד)

בתענית ולבישת לבנים דומים ישראל למלאכים

ביומא דכפורי, דאיהו חתימה דדינא, וקיימי ישראל בקדושתא דמאריהון, בהווא יומא בגין דלא יקרב דלטורא למקדשא, יהבין ליה שעיר, דאיתי מסטרא דרוחא מסאבא, והוא מסאבא, ורוחא מסאבא אתהני מיניה, והוא אתעסק ביה, ולא קריב למקדשא לסאבא, וכדין אנפין נהירין, וישראל אשתזיבו מגיה.

יוה"כ מתנה מתוך אהבה

ומגו רחמימותא יתירא דרחים להו, יתב לון יומא חד בשתא לדפא להו ולזפא להו מפל חוביהון, דכתיב פי ביום הזה וגו', בגין דיהון זכאין בעלמא דין ובעלמא דאיתי, ולא ישתכח בהו חובא, ועל דא ביומא דא מתעטרין ישראל, ושלטין על כלו גרדינין, ועל כלו טהירין.

מתוך מדבש

פני הספירות של קוב"ה ושכינתיה מאירות, וישראל אשתזיבו מגיה וישראל נצולים מהשטן המשטין. (ענין הקטרוג קלאש השנה ויום הפפורים, מנאך דהקצה מקומות צוהר, וענין פספנו אלזר הוהר, מערכת ראש השנה, ומערכת יום הפפורים) (והר חדש נח דף כו ע"א, ובביאורינו כרך א עמ' תז)

יוה"כ מתנה מתוך אהבה

ומגו רחמימותא יתירא דרחים להו ומחמת אהבה היתרה שאוהב אותם, יתב לון יומא חד בשתא לדפא להו נתן להם יום אחד בשנה לטהר אותם, ולזפא להו מפל חוביהון ולזכות אותם מפל חטאתיהם, דכתיב פי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מפל חטאתיכם, בגין דיהון זכאין בעלמא דין ובעלמא דאיתי כדי שיהיו זכאים בעולם הזה ובעולם הבא, ולא ישתכח בהו חובא ולא ימצא בהם חטא, ועל דא ביומא דא מתעטרין ישראל ועל פן ביום הפפורים מתעטרים ישראל, ושלטין על כלו גרדינין והם שולטים על כל בעלי דינים, ועל כלו טהירין ועל כל הרוחות של החיצונים. (אחרי דף סב ע"ב ובביאורינו כרך יא עמ' פג)

בתענית ולבישת לבנים דומים ישראל למלאכים

ביומא דכפורי דאיהו חתימה דדינא, ביום הפפורים, שאז הוא חתימת הדין, וקיימי ישראל בקדושתא דמאריהון וישראל נמצאים בקדשת קונם, על ידי שהם מתענים ומלכשים בכגדים לבנים ובזה הם דומים למלאכים, אז בהווא יומא בגין דלא יקרב דלטורא למקדשא ביום ההוא כדי שלא יקרב המשטין אל המקדש, רצונו לומר שלא יקרב הסטרא אחרא לאחוז במלכות [בשכינה] הנקראת מקדש ולהפרידה מקוב"ה, יהבין ליה שעיר דאיתי מסטרא דרוחא מסאבא נותנים לו שעיר שבא מצד רוח הטמאה, והוא מסאבא והוא טמא, ורוחא מסאבא אתהני מיניה לכן רוח הטמאה נהנה ממנו (ענין בזה פרשת שמני (דף מא עמוד ז וזהו"ל ש'לנו צעמוד תקטו-תקטז), ששם מבאר למה השעיר הוא בהמה טהורה, מאחר שבא מצד רוח הטמאה, ענין שם), והוא אתעסק ביה והשטן מתעסק בו, ולא קריב למקדשא לסאבא לכן אינו מתקרב אל המקדש לטמא אותו, רצונו לומר לאחוז במלכות [בשכינה], וכדין אנפין נהירין ואז הפנים מאירות, רצונו לומר כל

לקבלת העלון מירי שבע ייש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

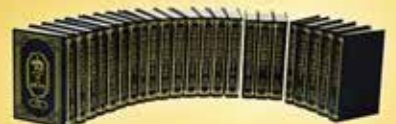
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוך מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"זבלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)